

19. Ingen Procurator maa bruge nogen Raisoner, som ikke er grundet paa Loven, hvorved Retten opholdes, og Parterne i saa Maade forarsages Bekostninger og Tids-Spilde; han maa ej heller lade oplæse noget Unyttigt, hvis Contenta med et Par Ord kan refereres, og af Contra-Parten, uden videre Tids-Spilde, tilstaaes, ej heller, naar et Document skal oplæses, forud referere dets Contenta, og siden derover perorere; men alene sige, hvad han af Documentet, som skal oplæses vil bevise, og siden, naar det er oplæst, ej videre derom tale; han maa ej heller for sig selv oplæse Documenterne, som tilforn for Retten ere oplæste, og derover giøre Paraphraser, ej heller igiennemgaae Indlæggene, som have været i Sagen for Under-Retterne, uden naar han deraf vil bevise propriam Confessionem eller Denegationem; Naar Tings-Vidne skal oplæses, maa en Procurator ikke forklare det forud, eller lade det hele Tings-Vidne læse, men, naar et Vidne er hørt, referere, hvilke eller hvor mange af de andre Vidner dermed ere overensstemmende. Saa maa og ikke nogen Procurator alt for længe opholde Retten med præliminair Recension af Sagen, før han gaar til Factum, og lade samme høre igjen, naar han kommer til Factum i sig selv. Procuratorerne maae og ingenlunde bruge større Vidtløftighed i Sagerne at udføre, efter deres Principalers Paastaende og Begjæring, eller efter deres eget Gotfindende, end Fornødenhed det udkræver; men de skal med al muelig Korthed Sagerne agere, og ej med unyttige og Sagen ikke vedkommende Digressioner Høieste-Ret opholde. Naar Procuratorerne have udtalt, maae Parterne ej tillades videre at tale, med mindre noget af Procuratorerne maatte være forglemt, som Parterne eragte at kunne tie til deres Sags Oplysning, da det dem bevilges at tale, dog paa det korteste. Forseer sig nogen herimod, straffes han efter Forseelsens Beskaffenhed.

20. Efterat Dommene i Høieste-Ret ere forfattede og afsagte, skal Parterne deres Breve og Documenter inden 2 Maaneders Forløb, efterat Høieste-Ret er endt, fra Justits-Secretairen affordre, eller siden taget Skade for Hiemgiæld, om de forkommes.

21. Naar Domme ere afsagte i Høieste-Ret, maae ingen Memorialer i samme Sag af Parterne indgives, mindre nogen Forklaring over den ergangne Dom af Høieste-Ret begieres; Hvorefter,

saavelsom efter hvis Loven og andre om Høieste-Ret giorte Anordninger videre ommelde, alle Vedkommende uden videre, som forskrevet staaer, sig have at rette og for Skade at tage vare.

Ad § 2, nr. 12

Forordning af 29. april 1785 ang. hvorvidt Executores Testamentii maae være berettiget til at øve Jurisdiction

Gr. Da nogle af en eller anden, blot som Executores Testamenti, indsatte paa nogen Tid have foretaget sig at øve Jurisdiction ved at kiende paa de i slige Boer forefaldende Tvistigheder, ei alene imellem Arvingerne indbyrdes men endog imellem Arvinger og Kreditorer, tagende dertil Anledning af Fr. 5 Apr. 1754, som dog ikkun angaaer Skifte-Forvalternes Salarium i visse Tilfælde og aldeles ikke har til Hensigt at fastsætte eller bestemme Jurisdiction; saa bliver, til saadant at forekomme, følgende befaler;

1.) Ingen Executor Testamenti skal have Magt at øve nogen Jurisdiction, uden med saa Skiel, at saadan Magt er ham givet igiennem det Danske Cancellie; til den Ende skal enhver, som opretter Testamente og derpaa anholder om Confirmation, naar han deri indsætter Executores Testamenti og vil, at samme tillige skal være Skifte-Commissarier, anholde om, at disse Executorer maae beskikkes, som Skifte-Commissarier, og, naar saadan hans Ansøgning af Kongen er bevilget, kan disse Executorer tillige forrette alt, hvad ellers tilkommer Skifte-Commissarier, og deres Forretninger, som andre Commissariers Forretning, paaankes.

2.) Indsætter Testator Executores Testamenti, som ikke tillige af Kongen ere bevilgede, som Skifte-Commissarier, da have saadanne Executorer ingen Jurisdiction, og kan ikke paakiende nogen Dispute, som maatte opkomme under Testamentets Execution imellem Arvinger og Creditorer indbyrdes; men naar slige Trætter opkomme, som i Mindelighed ei kan bielægges, skal Executorerne ansøge Kgl. Befaling, som Skifte-Commissarier, eller overlevere Tvistighedernes Paakiendelse til den ordentlige Skifte-Ret, dog at Executorerne herved intet afgaaer i det, som Testamentet dem tilgode har fastsat. (See Spørtel-Regl. 22 Mart. 1814. 91 §).